

Kjendt de af Ministeren ved 1ste Behandling givne Oplysninger, vil det nu være rigtigst at tage det tilbage, idet det i ethvert Tilfælde maa siges at være upraktisk; men jeg skal dog, forinden denne Tilbagebetaling skeer, gjøre nogle Bemærkninger, som i alt Fald flere af Udvalgets Medlemmer have bemyndiget mig til at gjøre, om det just ikke skeer paa hele Udvalgets Begne. Den høitærede Minister er nemlig i Anledning af denne Sag fremkommen med endeel Udtalelser, som vi ikke troe at burde lade staae uimodsagte. Han har for det Første flere Gange udtalt sig, som om den paagjældende Mand havde begaaet en Feil, idet han ikke havde gjort sit Krav gjældende i rette Tid, og Ministeren meente, at det paa Grund deraf var dobbelt betænkeligt at gaae ind paa en Tilbagebetaling, da et Princip, som gif i den Retning, kunde have betænkelige Følger for Statskassen. Jeg maa i den Anledning spørge den høitærede Finantsminister, hvad han forstaaer ved „rette Tid“. Den høitærede Minister maa jo derved tænke paa en Lovbestemmelse, hvorved en særegen Præscriptionstid skulde være fastsat, men en saadan Lovbestemmelse kjender jeg ikke; jeg troer ikke, at der i dette specielle Forhold er en Lovbestemmelse, som fastsætter en særegen kort Præscriptionsfrist, og forholder dette sig saa, hjælper det ikke, at den høitærede Minister anseer det for uheldigt, at slike Forhold henstaae uafgjorte i længere Tid. Naar der ikke i dette Forhold gjælder nogen særegen Præscriptionsfrist, maa man holde sig til den almindelige, der, som bekendt, er 20 Aar. Det maa erindres, at denne Fordring paa Tilbagebetaling ingenlunde er en Erstatningsfordring, men søger sin Hjemmel i almindelige Retsgrundsætninger, som ere anerkjendte i ethvert Lands Lovgivning. — Derhos har den høitærede Minister udtalt, at selv om disse Staver burde være indgaaede todfrit, var det hans Overbeviisning, at Forsolbningen maatte ansees for endelig. Ligeoverfor denne Udtalelse ønsker jeg at fremsætte som min bestemte Overbeviisning, at den Mand,

som har betalt for Meget til Statskassen i Told eller anden Afgift paa Grund af en urigtig Beregning, der, uden at han har fremkaldt den, er steet fra de vedkommende Autoriteters Side, har et Krav paa at faae det for meget Betalte tilbagebetalt, naar han — thi Beviisbyrden paahviler ganske vist ham — kan godtgjøre, at han har betalt for Meget, hvilket i nærværende Tilfælde vil sige, at han kan godtgjøre, at de Staver, af hvilke han tidligere har betalt Told, ere aldeles identiske med dem, der efter den høitærede Ministers egen Udtalelse burde indgaae todfrit. Da imidlertid, som sagt, Spørgsmaalet i alt Fald maa siges at være upraktisk, har Udvalget meent, at der ikke var Grund til at fastholde Forslaget om Henviisning, og jeg skal derfor paa Udvalgets Begne tage Forslaget under Nr. 7 tilbage.

Da Ingen optog Forslaget under Nr. 7, var det saaledes bortfaldet.

Da Ingen yderligere begjærede at høre sig, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 1 af Udvalgets Fleertal:

Skuespiller Zinck's Andragende henvises til Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet. vedtoges med 47 Stemmer mod 15.

2) Forslag under Nr. 2 af Udvalget:

Capitain Agerholms Andragende henvises til Finantsministeren. vedtoges med 59 Stemmer mod 1.

3) Forslag under Nr. 3 af Samme:

Cand. Schorns Andragende henvises til Thingenes Formænd. vedtoges eenstemmig med 58 Stemmer.

4) Forslag under Nr. 4 af Samme:

Forhenværende Overstendemanns Andragende henvises til Krigsministeren. vedtoges eenstemmig med 60 Stemmer.